

Formalism sau convingere?

Formalism sau convingere?

Formalismul înseamnă alipire de obișnuințe, menținere a lucrurilor exterioare. Să luăm ca exemplu un copil care crește într-o familie creștină. El frecventează școala duminicală, vine la strângerile laolaltă, se ridică și împreunează mâinile la rugăciune, deschide cartea de cântări și cântă, deschide Biblia și urmărește cu privirea textul pe care îl citește un om matur. Deoarece copilul face mereu aceleași acțiuni, își face o obișnuință, a cărei însemnătate, mai ales la început, nu o înțelege în mare parte. Dacă mai târziu copilul nu va cugeta cu seriozitate la aceste acțiuni, sau mai rău, dacă află însemnătatea acestor acțiuni, dar le face fără să înțeleagă valoarea lor interioară, devine un formalist, acțiunea sa devine o pură imitare, o lucrare de formă.

Să privim un tânăr de 16-17 ani, la vârsta când își pune multe întrebări: Ce meserie să învăț? Cu ce prieteni să-mi petrec timpul liber și cum? Ce lectură să aleg? Să-l privim apoi mai târziu la vârsta când mulți înclină să supună generațiile dinaintea lor unei critici, când se renunță la obișnuințele tinereții sau când se ajunge la deznădejde cu privire la adevăratul sens al lucrurilor. Înaintea lui se deschid noi orizonturi, este acaparată de probleme necunoscute până atunci. Ce po-zitie trebuie luată față de învățăturile primite până atunci? Sunt posibile trei căi:

Prima cale: va păși pe calea trasată de părinți. Credința sa personală va deveni convingere interioară și îi va da putere pentru această cale.

A doua cale: în exterior va rămâne la obișnuințele tinereții, fie din teama de a se confrunta cu familia, fie din teama de ceea ce vor gândi ceilalți despre el, fie din indolență, dar inima și gândirea sa vor rămâne străine față de aceste obișnuințe.

A treia cale: încetul cu încetul va renunța la comportamentul său de până atunci; pentru a evita strângerile laolaltă va găsi mereu tot felul de scuze, va neglija tot mai mult rugăciunea personală, curând nu va mai citi deloc în Biblie. Va avea noi prieteni în alte împrejurări, va avea alte obișnuințe, care i se par mult mai raționale și mai plăcute.

Pe de altă parte, putem vedea, din păcate, câteodată la cei care au pornit cu bucurie pe prima cale că, deși posedă viața divină, lasă să se vadă la ei un formalism creștin. Evlavia personală trebuie să aducă roade vizibile. „...ca înaintarea ta să fie arătată tuturor” (1 Timotei 4.15). Aceste efecte vizibile ale Duhului trebuie să se vadă în sânul familiei, la locul de muncă, dar și în adunare. O prezență regulată la localul de adunare, oricât de îmbucurătoare este, poate deveni o obișnuință și astfel să-și piardă adevăratul ei sens.

Cauzele pentru o astfel de stare nu trebuie să le căutăm prea departe. În această adunare se aud de exemplu numai câteva voci în timpul orei de adorare. Unde sunt acei adoratori, care sunt chemați „să vestească virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9)? Fără îndoială, putem să ne închinăm și în tăcere. Dar nu se întâmplă deseori că această tăcere este roada neatenției, sau a criticii, sau a leneviei spirituale? În ora de rugăciune sunt exprimate deseori puține rugăciuni, deși există foarte multe probleme importante. Toți acești tineri prezenți acolo, nu au nicio problemă pe care să o aducă în rugăciune? Sunt ei, într-adevăr, mulțumiți cu tot ceea ce îi privește pe ei și pe cei de o seamă cu ei, încât nu există niciun fel de rugăciuni? Nu au acești frați tineri întrebări cu privire la tratarea Cuvântului, iar când se apleacă ei înșiși împreună pentru studierea Cuvântului, înțeleg toate versetele foarte bine, încât consideră inutile toate acele explicații bune?

Fără îndoială, este important să ne amintim că orice participare în public trebuie să fie precedată de o pregătire în liniște. În inimă nu trebuie să pătrundă nicio ambiție de impunere, nicio dorință de a păși în față. Singurul scop comun să fie de a accepta cea mai aspră și mai amară critică a celorlalți și chiar de a avea un folos din aceasta.

Tăcerea unui frate nu trebuie să ne determine să ne îndoim de credința sa. Anumite motive speciale, care sunt cunoscute celorlalți frați, fac ca poziția rezervată a unui frate să apară de dorit sau chiar potrivită.

Poate cineva va spune, de ce punem atât de mare accent pe acest aspect al mărturiei creștine? La aceasta răspundem: un astfel de comportament în cadrul adunării reprezintă un simptom neliniștitor al somnului nostru spiritual.

În ceea ce le privește pe surorile tinere, multe versete din Scriptură ne arată că ele sunt chemate să-și arate credința (Iacov 2.18). Fără să intrăm aici în amănunte cu privire la activitățile creștine, știm totuși că nu duc lipsă deloc de posibilități în care să-i slujească Domnului. Să ne gândim la Fivi, o slujitoare în adunarea din Chencrea, care a fost pentru mulți, chiar și pentru apostolul Pavel, un sprijin; Maria, care a lucrat foarte mult pentru creștinii din Roma (Romani 16.1, 2, 6), și Dorca, care era plină de lucrări bune și milostenii (Fapte 9.36-42).

Referitor la tinerii care au pășit pe a doua cale, se poate spune că au îmbrăcat haina festivă a creștinismului. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu va lucra într-o zi cu putere în ei, mai devreme sau mai târziu vor lepăda această haină, care le-a devenit incomodă. Să ne gândim cu seriozitate la versetul: „Aș vrea să fi fost rece sau în clocot. Astfel, pentru că ești cald cel – și nici rece, nici în clocot – te voi vărsa din gura Mea (Apocalipsa 3.15, 16).

Dorim să îndreptăm un apel stringent către toți tinerii care au îndrăznit să pășească pe a treia cale. Dacă ei consideră că au găsit altundeva o hrană mai bogată decât în Cuvântul lui Dumnezeu, să se gândească la textul din Isaia 29.8: „Și va fi ca flămândul care visează și, iată, mănâncă, și se trezește, și sufletul lui este gol. Sau ca cel care visează și, iată, bea; și se trezește și, iată, este slăbit și sufletul lui tânjește.”

Poate vor fi cuprinși de o teamă sfântă, dacă vor citi Evrei 10.29: „de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?”

